

ringen, da kan han indsende Sagen til Overøvrigheden eller Ministeriet. Ved Siden af dette har jeg udeladt de andre Tilfælde, i hvilke Underøvrighederne efter Forordn. af 15de Decbr. 1820 § 8 kunne indsende Andragender til Ministerierne eller til Overøvrighederne. Det vil jo nemlig erindres, at efter Forordningen kunne Underøvrighederne, naar det enten interesserer det Offentlige, eller naar det vilde medføre andre Uleiligheder, selv indsende Andragenderne, og de behøve altsaa ikke at sige til Vedkommende, at det er for at holde Erklæringen hemmelig, at de indsende den. Efter mit Forslag stiller Forholdet sig derimod ganske anderledes. Naar Øvrigheden ikke vil udlevere Andragendet med Erklæringen, saa udtaler han derved, at det skeer netop, fordi han finder det betænkeligt eller upassende, at Vedkommende bliver bekendt med Erklæringerne. Der er altsaa kun nu givet et eneste Tilfælde, hvori han er berettiget til at holde Erklæringen hemmelig, og der er naturligtvis, naar der kun gives et saadant enkelt Tilfælde, al mulig Leilighed for Vedkommende, hvis de troe, at Over- eller Underøvrighederne drive Hemmelighedssystemet for vidt, at kunne henvende sig enten til Overøvrighederne eller til vedkommende Ministerium, for at faae Leilighed til at see Erklæringen. Jeg troer saaledes, at det Forslag, jeg har gjort, er et betydeligt Fremskridt. Det er saa meget mere passende, mener jeg, som vi dog ikke skulle ønske, pludselig at rive os løs fra Fortiden, og vi, netop ved dette mit Forslag, stille os paa en beqvem Overgangsvei til det, som Mange ansee for noget Bedre. Naar Forsamlingen gaaer ind paa det Forslag, som jeg har stillet, saa troer jeg, at den Undtagelse, der i Fleertallets Forslag er gjort med Hensyn til Ansøgninger om Embeder, og i 1ste Mindretals Forslags 4 §, ligeledes om samme Art Ansøgninger, bliver overflødig. Naar Lovforslaget bliver stillet som mit Ændringsforslag, da vil det meget passende og uden Skade ogsaa kunne gjælde med Hensyn til Ansøgninger om Embeder, og, hvis den ærede Forsamling anseer det for et Gode, at Vedkommende skulle blive bekendt med Erklæringerne, saa er det, forekommer det mig, ingen Grund til at unddrage Embedsstanden fra ogsaa at nyde

dette Gode. Da den ærede Indenrigsminister, der, som jeg formoder, ogsaa er enig med den ærede Justitsminister, har udtalt sig for, at gaae ind paa det af mig gjorte Forslag, saa skal jeg meget anbefale den ærede Forsamling ligeledes at gaae ind derpaa, da man jo derved har et aldeles bestemt Haab om at kunne faae en Lov ud i denne Retning, hvilket dog af Mange vil blive anseet for et betydeligt Fremskridt.

Strup: De forskjellige Indvendinger, der ere gjorte mod det foreliggende Forslag, ere fuldstændigt imodegaade af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), til hvis Foredrag jeg i det Væsentlige kan henholde mig, idet jeg kun der til skal tillade mig at knytte nogle faa Bemærkninger. Der er fra flere Sider indrommet, at det foreliggende Forslag kunde vedtages med Hensyn til en stor Mængde Andragender, hvorimod man formener, at der ere mange andre Andragender, med Hensyn til hvilke Forslaget vil have sin Betænkelighed, i hvilken Henseende man ogsaa har ført sig Forslagsstillersens § 3 til Indtægt, men hvori disse Betænkeligheder bestaae, har man ikke videre udvillet, end at man ikke venter paalidelige Oplysninger af Embedsmanden, naar hans Erklæring skulle være tilgjængelige for de Vedkommende, hvilket næppe indlægger Embedsstandens Øvrigtighed og Sandhedskjærlighed nogen synderlig Ære, hvorhos den holtagtede Justitsminister har bemærket, at Embedsmanden er undertastet et større Ansvar, naar han afgiver en urigtig Erklæring, end naar han meddeler en udvigende; ja, det er meget sandt, men det er jo hans Pligt at afgive en udførlig og fuldstændig Erklæring; thi det hedder i Lovens 1—26—1, at han (altsaa da hans Erklæring endnu ikke skal hemmeligholdes) paa Supplikatsen (Ansøgningen) bør lade antegne og oprigtigen og udførligen forklare og berette Supplicantens Sags og Begjærings egentlige og rette Bessaffenhed med udkrævede Omstændigheder, og til denne Pligts Opfyldelse maatte han dog vel kunne tvinges; men naar Erklæringen holdes hemmelig for Andrageren, som maastee er den Æneste, der kender de factiske Omstændigheder i deres hele Omfang, kan Ingen i al Verden vide, om Erklæringen er